

LA VEU DE CALONGE

MAR-PLA I MUNTANYA: PERIÒDIC INDEPENDENT

SUBSCRIPCIÓ ANYAL:

CALONGE 3'— PTES.

FORA 4'— »

EXTRANGER 5'— »

PROTECTORA 5'— »

Dels articles son responsables llurs autors. No es retornen els originals

Redacció i Administració:
CARRER DE L'ILLA, 1

Número solt: 20 cèntims
Anuncis a preus convencionals

Benvinguda

Nostre popular Ajuntament fill llegendari del sufragi universal lliurement exercit, car per honra de Calonge pot assegurar-se sens que ningú ho pugui en veritat contradir, que mai, mai s'ha falsificat la voluntat dels electors, i últimament d'electors i electores, el nostre popular Ajuntament, repetim, en us de les seves llibèrrimes facultats va elegir per unanimitat Secretari de la Corporació el que acabava de ser-ho del poble de Campmany, En Joan Planesas Lladó, amb títol además de Mestre Nacional.

Estem segurs que en obrar així ho ha fet aquell impulsat solsament pel desig vivíssim que sempre té de servir llealment els interessos de nostra benvolguda vila, mai per odi, ni tant sols antipatia per ningú; ni tampoc per recomanacions ni preferències indegudes per el designat.

En quant al senyor Planesas, després d'adreçar la nostra benvinguda tant a ell com a la seva família, assabentants de que en l'escrit de salutació que va llegir el dia de prendre possessió del seu càrrec, el Consell Municipal va fer constar l'esperança i l'anhel que tenia de que, per la seva actuació, arribés a merèixer el títol de fill de Calonge.

Nosaltres, que també esperem molt i molt de l'honoradés, intel·ligència i laboriositat del nou Secretari, en pro de la bona administració i acreixement de l'esperit renovador i progressiu que anima a nostres compatricis, prompte, molt prompte esperem tenir motius fundats per a poder exclamar efectivament:—el senyor Planesas és un calongí més.

LA REDACCIÓ

La cercavila de Calonge

Partidaris decidits de mirar sempre endavant, plau-nos no obstant, de girar l'esguard enrera alguna volta per a contemplar el camí fet, i veure al mateix temps si ens deixem quelcom que valgui la pena de recordar, o que mereixi ser conservat, de tantes coses com els temps nous i les noves costums arreconen.

Aquesta vegada ens hem adonat que a Calonge, igual que en altres poblacions, hem deixat perdre una festa de Carnaval ben típica, la Cercavila.

I bé, en que no sigui més que per a remembrança dels bons temps de joventut dels que ara tenen els cabells blancs, i com a il·lustració i guia dels qui ara comencen el camí, parlem-ne.

A les 9 del matí del tercer dia de Carnestoltes començava la cobla tocant una sardana curta, 8 compassos curts per 16 de llargs, a la plaça principal; tot seguit, acompanyada de 4 joves seguidors, la feina dels quals era entrar a totes les cases on no hi hagués dol, una darre- ra l'altre, i convidar a les dones, fins amb més persistència a les velles, a ballar la sardana que la cobla tocava davant la porta. Aixís s'enfilava pel carrer Major, engrossant la comitiva a mesura que s'anava avançant; devallaven per la Barrera, carrer Bitller fins a can Lloret. A continuació seguia per la part alta de la vila, tombant pel Pedró vers carrers més centrals, donant la volta al carrer Nou, on com una bola de neu, s'hi havia ajuntat ja tot el poble, i acabant altra volta a la Plaça on havia començat, al menys a les tres de la tarda.

Además de can Lloret s'arribava a altres masies, can Molla, can Oliver, etc. i aquestes anades i vingudes en despoblat, per entre els conreus, les corredisses i xisclets de les disfresses interrompien l'habitual silenci, i escampaven arreu una joia insospitada. Les parelles se n'aprofitaven com és natural. En moltes cases es convidava la cobla, seguidors i amics a prendre qualche cosa; i en algunes es servia fins alguna taça de brou, i menjar més sòlid. A casa el Doctor Moret no hi mancaven dues grans plates de recuit, en altres brunyols, vins i licors per tot i en abundància.

A casa en Roura oferien la millor cervesa, o sia, el «Pale ale» que els enviaven de Londres. Tothom brindava el que podia, fins la gent més humil.

Un any, en temps de la Regència, sortí una comparsa de formoses noies totes vestides de República, amb el seu corresponent gorro-frigi vermell que obtingué un sorollós èxit. Això era l'any 1890. La comparsa de tant xamoses noies saludà al llavors Alcalde En Patrici Clara, qui les felicità amb entusiasme, lloant l'originalitat i bon gust que havien tingut en l'abillament que tant feia ressaltar llur esplèndida bellesa. Un altra, una comparsa de pàgesetes irlandeses que també fou molt celebrada.

Podriem citar-ne moltes més en varis anys. Noti's però, que el jove que feia la Cercavila amb una noia, tenia d'anar a dinar a casa d'ella, fossin o no promesos, encara que la cosa acabava molt sovint en prometatge.

.....
 Els carnivals d'aquells temps eren molt més animats que els d'ara a Calonge. Començaven tot seguit passat Nadal, que tenien lloc les festes de carrer, cada diumenge en un de diferent, amb música, sardanes i Carnestoltes exhibit en qualque balcó o terrat. Sobretot eren originals les passades de la nit camí de la sala de ball. La del Puigdevell era la més notable. Adornaven una carreta amb un tron on col·locaven el Carnestoltes, a voltes amb sa muller, donant-los-hi guarda d'honor dos damiselles i dos jovincels. Tiraven de la carreta a voltes trenta caballeries en fila; damunt de cada una d'elles hi anava una pageseta amb una atxa encesa a la mà dreta, bellament disfressada; cada caballeria era guiada per un pagès també disfressat, o en diamenjat, la mà a les regnes, enarbolant una eina del treball camperol, forca, pales, etc. Al davant de la primera caballeria, i al darrera de la carreta, més gent amb atxes, i al davant de tots la cobla augmentada per aquella nit amb redoblant, bombo i platets. Abundaven els focs de bengala. Contemplada des de la Plaça la comitiva, en el moment que devallava pel carrer Major, semblava el decorat d'una escena Wagneriana.

.....
 Els del centre de la vila figuraren un any la entrega de les claus del Castell al Carnestoltes per si volia hostatjar-s'hi. Al començament de la tarda una brillant comitiva en la qual figurava el senyor del Castell sentat en una cadira de braços, sobre un baiart, adornat i portat per quatre valents que s'oferiren, sorti de la Plaça del Castell presidit per la cobla i el chor, i acompanyat casi per tot el poble, anà a l'encontre de l'altra comitiva, també brillant, que per el Pla es dirigia a Calonge portant en una carreta tirada per un parell de bous a S. M. el Carnestoltes.

Després de les salutacions mútues, i responent a les preguntes del senyor del Castell, que en aquells moments tenia a la seva dreta en un antic carruatge els que figuraven reis de l'època, representats per una parella de guapíssims infants, En Rafel Bonet i Na Lola Gras, digué

al quefe de l'altra comitiva N'Isidre Font (Pillosques) que venia de buscar amb aquell veïcle el Carnestoltes que es trobava a Mallorca, amb mil graciositats que feren riure extraordinariament al públic. Tot seguit juntant-se uns i altres tornaren a la vila al só de la cobla, i els cants dels coristes que tothom corejava i aplaudia. En el lloc on avui es Plaça de la Concordia s'hi feu una altra parada amb nous parlaments, i la manifestació arribà a la Plaça del Castell; on per l'escala monumental pujaren al Palau-Fortalesa els reis, el governador i demés comitiva, deixant el Carnestoltes sentat en un lloc molt vistós de l'edifici per a que pogués contemplar-lo la gentada. Per a fi de festa es tocaren algunes sardanes en una placeta que llavors hi havia entre l'actual carrer de Guimerà i el Càcul.

.....
 Més tard, aprofitant l'avinentesa de la Cercavila, es repartí un any o dos un periòdic humorístic com és de suposar, «El Trapacer Calongí» redactat principalment per el músic poeta-actor i dibuixant En Victor Vilar que en aquestes coses hi tenia la mà trencada, ajudat per alguns altres en Joan Dedrit, Narcís Casademont, Joan Clara, Josep Casellas, Esteve Rutllant i Joaquim Sardó.

Amb aquestes senzilles relacions que s'ens han abocat atropelladament a la memòria, hom comprendrà perfectament que a Calonge en tot temps hi ha regnat el bon humor que no hi han mancat esperits cultes i intel·ligències privilegiades, i que molts dels seus fills han estat dotats d'una inventiva excepcional que els ha permés sortir airosos de tots els actes de la vida.

PALAMÓS SETEMBRE 1934

Sport

Havent-se rebut en la Redacció les adjuntes ratlles, les que donen mostra d'algun esperit que no és mort, ens plau publicar-les com a mostre i com exemple, per si hi ha algú que vulgui decidir-se a imitar-lo.

AL POBLE DE CALONGE

Calongins! Jovent!

Vull demanar-vos amb tota modestia, sense exigències de cap mena que volgueu ajudar-nos en la tasca que s'ha imposat el Club deportiu Calonge.

El Club deportiu Calonge ve a la palestra per a treure quelcom que cal allunyar, perquè suposo que no pensareu que el ésser soci d'una entitat deportiva sigui res que deshonori. Ademés està lluny de nosaltres el lucre com sembla hi ha hagut algú que ho ha pogut pensar.

—Nostre desig és el bé públic, l'engrandiment del poble, el coneixement del mateix. L'esport és un factor que quelcom hi pot fer atreient els forasters, puix que no és possible organitzar una festa major cada diumenge, per a conseguir-ho siensem que aquest es un medi per el qual venen.

Es ben poc el que es necessita. Riureu. No més que una cinquantena de socis que vulguin pagar cada setmana vin-i-cinc cèntims de peseta. Un rall! Amb això podríem fer moltes coses: futbol cada diumenge, curses ciclistes, atletisme, natació... i el que es més gran! enriquir-nos espiritual i corporalment fent salut pel cap i pel cós i col·locant tant amunt, ben enlaire, tant com poguem el nom de Calonge.

Pares! Havent-n'hi que son repetanis, per un mal entés, que no hi pot ésser en l'època present per fer ridícol i ignorant, deixeu que vostres fills fassin esport. Inclineu-los hi abans que apartar-los, que aixís conseguireu distreure-los d'altres quefers quelcom perillosos, el vici! Nostre ideal seria veure lluny de tendres mans, les cartes que avui les taquen, temps tindran, desgraciadament, per pendre-les i una de les pretencions que perseguim és conseguir-ho. Penseu amb els perjudicis del vici i amb els beneficis

En Cisco i la Pona

En Cisco era un xicot pagat de la dèria de no treballar. Ja era tòt grandassot, que els seus pares molt encertadament sempre deien: En Cisco ho faria tot per a no fer res. No farà carrera.

Provaren sens indicati de resultat, fer-lo aprendre de forner, de baster, de manobra, i rés, en tot hi trobava massa feina. Per ell no hi havia ofici que hi pogués parar més enllà d'una setmana.

Als seus pares els tenia molt preocupats, i amb sobrada raó, aquella malaltia del seu fill, aixís ho calificaven ells, que el tenien sempre abatut i malhumorat.

Cert dia amb la natural sorpresa d'en Queló—tal era el nom del seu pare—va veure com el noi prenía el diari d'un veí i se'l mirava amb molta atenció. A l'endemà feia el mateix, i aixís un dia i altre dia, passà més d'una setmana.

En Queló que al menys es creia havia descobert el Pacífic, cridà a la Munda—la Munda és la seva dona—i posant a les paraules el tó misteriós que les circumstàncies requerien, va dir-li.

—Munda, tenim el noi salvat.

—Sí?

—Sí Munda. Tu no hauràs notat rés, oi?

—A dir veritat, no

—Aixís ho crec, perquè fent honor al teu xexe, solsament us fixeu amb coses de poca transcendència, amb converses de safreig, verbi-gràcia.

—Queló.

—No m'interrompis.

—Doncs respecta'm.

—Seràs respectada, però no interrompis. Doncs com et deia, tenim el noi en camí d'ésser alguna cosa. No m'interrompis fa novamnet en Queló, i ho diu perquè ella anava a ficar-se altra cop a la conversa. El noi fa més de vuit dies que s'ocupa de la mateixa cosa i això no és gaire

del esport; aquest, sonitut i alegria, aquells disgustos i desamor

Acudiu al Club Deportivo Calonge, sense recels; es un be pel poble i per vosaltres mateixos.

JOSEP QUEIPIQUER

corrent en ell si es te en compte que és un treball. Fa alguns dies que amb molta atenció llegeix el diari.

I la Munda esclatà una riälla tan sencera que fins crec que'l geni autoritari d'en Queló s'en resentí de mala manera.

—I això Munda? Que és aquesta falta de respecte?

—No és falta de respecte—replicà la Munda—però fill meu, tu no saps que hi cercava en Cisco al diari? Doncs t'ho vaig a explicar en poques paraules. Del diari en mirava solsament allà on diu «Colocaciones» empenyat en que havia de trobar-hi una col·locació cent per cent descansada i com que això no ho ha trobat, per no ésser-hi, si et fixes be d'are en abant, em sembla no tindràs l'afany de veure'l més amb el diari als dits.

—I com ho saps?

—Precisament ahir el vaig empendre dient-li si portava gaires notícies, i saps que va contestar-me? Que el diari generalment porta les notícies que s'hi busquen, però com que ell no n'hi buscava cap, no en portava cap. Molt va costar-me, però al final vaig poguer esbrinar ço que hi cercava i que era allò de les col·locacions que ja t'he dit.

Com els dies passaven i les ganes de treballar no donaven senyals de vida, el seu pare l'empreguà i amb bons modals i bones paraules procurà fer-li entendre que en aquest món tots hi hem vingut amb el fi d'ésser útils per alguna cosa i que la dita aquella de que els pares tenen l'obligació de mantenir els fills fins als quaranta anys, no passa d'ésser una dita. Aquell sermó va ésser d'efectes sorprenents. En Queló mai s'ho hauria pensat. Compregué que'l seu pare tenia sobrada raó i adonant-se de que havia complert ja els vint-i-cinc anys, veié clarament no era cosa de continuar vivint a costa de les costelles dels seus pares. I encarant-se amb ell mateix es digué: Si senyor; ha arribat el moment d'ésser útil a la Societat. I dit això fou el seu primer pensament un amic que tenia a Sant Quirse dels Llagostins, actualment regidor bas-

tant influenciat en aquell municipi, suposant que podria molt be col·locarlo.

I a l'endemà, quan el sol rialler penetrant per els mig oberts fines-trells de la seva cambra li adreà les primeres carícies matinals es deixondí i un cop vestit i arreglat se'n dir' res a ningú, ni tan sols als de casa seva, empenyé la caminata—això ja comensava a rodar be, ja treballava—i en tres hores justes tenim el nostre heroi entrant a n'aquesta petita ciutat empordanesa.

Ja en casa del seu amic i precisament en presència d'ell mateix li explanà la situació apurada i aquest li promet posar en joc tot el teixit d'influències de que disposa per tal de poguer-lo col·locar. Passats pocs dies rebé una atenta lletra anonciant-li anés a prendre possessió del empleo de burot que és el que se li havia assignat i que és allà on el trovem en aquests moments, sentat com de costum amb la cadira recolzada a la paret, que de tant estar-s'hi; pobre cadira! es completament guerxa. Ha pres tant el vici del seu amo, que si la posen drete es tomba; no te ni esma per aguantar-se sola.

Com que avui es divendres i tots els divendres és mercat a Sant Quirse dels Llagostins, la Pona l'hi portarà notícies del poble, ja que ha de tenir un contratemps molt gran que no hi acudeixi, com ha succeït ara que ha estat bastant temps malalta.

En poques pinzellades us faré el retrat d'aquesta dona. Es filla com en Cisco del mateix poble, de Calonge. Es bona com el pa, solsament te el defecte com moltes d'altres, de voler enterar-se de tots els assumptes que passen al poble, encara, que per el dir d'ella no sap mai res. No te pretencions de cap mena però és pulcre i endressada. Vesteix modestament endevinant-se en els seus vestits una ma mestra en la confecció a base de senzillesa i bon gust. Amb tot i els seus 45 anys, fa de bon veure encara. Es soltera havent deixat passar, segons s'explica, moltes proporcions per casar-se. Amb tot i això, com veuran més endavant, en Cisco no li és del tot indiferent.

Ens plaurà tenir al corrent dels nostres llegidors, de totes les converses que poguem recullir d'aquests

Del passat i del pervindre

(Col·laboració espontània)

Evidentment que remontant-nos a l'entorn del 1900 quan cada casa del centre de nostra vila era una fabriqueta, o fàbrica, per a l'elaboració de taps de suro, i que degut a l'abandó per part dels Governats Nacionals en no negociar tractats de comerç en conservació de tan abundosa font de riquesa, anaren minvant en nombre, i importància, fins arribar a l'actual estat de greu paral·lisi, o desaparició casi absoluta.

Aquella activitat industrial i comercial fou la que modelà el caràcter lliberal i demòcrata en totes les contrades on es fabricaven taps de suro.

No cab dubte com s'ha dit en distintes ocasions, de que si tots aquell fabricants en lloc de persistir dintre les manipulacions sureres haguessin liquidat aquestes per anar a invertir llurs estalvis en la compra de terrenys plans i acondicionar-los de regadiu, haurien fet quant menys tres coses; conservar dits estalvis, disposar de treball productiu i evitar la desaparició d'un crescut nombre de famílies que les necessitats les portaren a d'altres poblacions de Catalunya i d'Espanya.

Cap bona idea vingué a il·luminar en aquella època tan greu, el sentit pràctic dels nostres fabricants de taps per sortir airoso del que és estat el més aclaparador dels desastres econòmics.

Cisco, a reveure i... anima't.

Adeu Pona... ressalada - això darrer ho diu tot baixet -

I la Pona que li ha semblat entendre alguna cosa, ràpidament es gira i l'hi diu - Com deies?

-I el Cisco esquivant l'escomesa, amb el tó més natural del món contesta.

-No res.

-Tota confosa ella afegeix - Em creia haber sentit...

-Ho has entès malament. Adeu.
I ara senyors, fins el nombre vinent.

X.

dos fills de Gelonca, esperant de la vostra benevolència sabreu separar sens ofendre-us, si alguna cosa resultés inesperadament mortificosa ja que no és el nostre esperit molestar a ningú. Com que tractant-se de la Pona el que més abundaran seran les trepaceries es per això que us fem aquest prec, no dubtant tindrem la satisfacció de veure'ns complaguts. Fet aquest petit preàmbul, donarem pas a la Pona que ja l'hem vista tota carregada de cistells baixant de l'autobús i allargant la mà al Cisco que impassiblement no s'ha mogut de la seva habitual postura, li ha donat el més expressiu bon dia havent sigut corresposta amb altre de la mateixa magnitud.

-Bon dia Cisco.

-Bon dia Pona. Gràcies a deu que't veig per aquí. Ja'm creia que havies lliurat l'ànima al purgatori, amb tants dies sense veure't.

-Ep noi, mira com parles que jo amb el purgatori no hi tinc res que veure. No soc tant eretje com tu.

-I que tal, que tal, com et troves? - fa en Cisco.

-Bastant be, un xic de pesament de cames, poc dalit, amb el que més, m'ho conec és amb l'enraonar, amb l'enraonar conec que no estic be com abans.

-Be, tot passarà, amb una bona dossis de tranquil·litat i bons aliments que no crec que't faltin per ara...

-Ai! Tranquil·litat... no és que estigui malament a casa, el que hi ha és que no havia de cometre les imprudències, de deixar passar les propossicions per a casar-me. Ara com ara tinc els pares, però ja comencen a ésser grans, gairebé vells, i això comença a fer-me passar mals ratos pensant que serà de mi el dia que ells faltin. Hi he pensat moltes vegades amb això. I tú no hi has pensat mai de que et pots trobar de la mateixa manera?

-A dir veritat, per ara, no se m'ha ocorregut semblant idea - respon en Cisco.

-Ai Cisco. Que la joventut solament passa una sola vegada i qui no l'aprofita a temps creant una família, quan se n'adona ja és tard.

-Bueno Pona, deixem aquest enraonament, perquè encara em faries posar trist.

-I la Pona diu apart tota desilusionada - Ai Deu meu, ja pots xiular...

-Apa explica'm que ha passat per el poble durant aquest temps de la teva malaltia.

-Ja t'he dit que gairebé he quedat sens esma per enraonar, a més que tinc molta pressa i no puc entretenir-me. Cregues que ho sento vivament però fill avui no pot ésser d'altre manera.

-Aixís no m'en diràs res?

-Perdona que sigui aixís, però és que no puc, si m'entretingués massa no podria complir amb tots els encàrrecs que duc.

-Bueno Pona; quan tornaràs?

-No puc precisar-ho, probablement estaré un mes.

-Com és que trigaràs tant?

-Noi a casa també tenim que fer. I t'adverteixo que alguna vegada si no fos per donar pler a la vista veient a qui jo sé no hi vindria tant sovint a mercat.

-I qui és aquest afortunat, si es pot saber?

-A pillo. Prou que ho endevines.

-No Pona, no - diu amb picardia el Cisco, i després afegeix - Doncs que vagi be i dona molts recorts a casa dient-los-hi que per ara estic bó.

-Compliré l'encàrrec a satisfacció teva i meva. Adeu.

-Adeu, Pona

I tot just hauria fet escassament deu passes a fora el fielat, reula i diu. M'he recordat d'una de notícia que aquesta si que vull donar-te-la.

-Ja em fas content - diu ell - digues.

-Recordes del Pepet i la Maria que ja la darrera vegada vaig dirte'n alguna cosa?

-A, si. La Maria, la de la cantonada. Si, i què?

-Doncs, que ja està.

-Que vols dir, que ja està. Què ja son casats?

-Tant com casats diuen que no, però vaja es diu que de dos cases n'han feta una.

-Be molt be - diu el Cisco -

-Molt be. Eh? - Afegeix ella - I tú aquí sens fer cap determini.

-Tot arribarà, no'm passa pas el temps.

-A ne tu no et passa, eh? Doncs a ne mi, si no hi porto pressa em sembla que si que'm passarà. Bueno

Extracte dels acords de l'Ajuntament

Com a finalitat pasmàtica d'esperit, en vingué la ruina de tots aquells fabricants; un sens fi de cases sens llogaters, per la desaparició de moltes famílies, i de consegüent una reducció en el nombre d'habitants de nostra vila, d'incalculable proporció.

Però Calonge havia tingut per allà a mitjans del segle XVII la seva peculiar indústria vidriera, si bé primitiva i escadussera, no menys productiva i pràctica en aquesta contrada.

El no haver fet camí amb marcat desarrotllo, fou degut a la ja molt important, fàcil i productiva que resultava en aquell temps la surota-pera.

Prova palesa d'aquella en són encara els vestigis existents en nostres dies del Forn del Vidre, conservat en l'interior de la Masia anomenada de «cân Mont» (en aquells temps a cân Mont del Forn del Vidre), i havent sigut la seva producció la d'objectes en general fabricats de vidre blau, en especial garrafes, pots, i porrons.

Semblant producció la suministrava també un altre forn resident en el terme de St. Cebrià dels Alls, del muninipi de Cruïlles, vehi de La Bisbal, caseriu avui conegut per «Masia del Forn».

Des de molt temps ha, sigüent el superior inconvenient de la indústria tapera el d'ésser d'exportació, ja que'l mercat interior és reduidíssim, a la vegada que de competència manufacturera mundial, en tant la primera matèria sigui de venda lliure, mentres que la vidriera tindria el mercat nacional d'indispensable ús i conveniència.

Quan útil no seria en nostres dies una signatura amb solvència econòmica i industrial que establis en nostra vila o prop d'ella un Forn o Fornes per el desarrotllo de l'esmentada fabricació, com també a falta d'una sola, la Cooperació de distintes personalitats locals entre propietaris i rentistes, que amb mires altruistes a la vegada que pràctiques, procurassin aixecar l'esperit industrial de la nostra vila que seria al propi temps en benefici de tots quants hi vivim.

Tirs

Sessió de data 14 d'agost

Fou extraordinària i solsament tingué lloc la resolució del concurs obert per a la provissió de la Secretaria d'aquest Ajuntament, sigüent designat d'entre els vuit concursants el que venia exercint el càrrec de Secretari en l'Ajuntament de Capmany En Joan Planesas i Lladó.

Sessió de data 16 d'agost

Aprovació de l'acta de la sessió anterior. Quedar assabentats que el dia 24 del propi mes prendà possessió del càrrec de Secretari en propietat d'aquest Ajuntament En Joan Planesas.

Dia 24 d'agost

Per l'Alcaldia i Secretari habilitat, a presència dels Senyors Consellers, es procedí a donar possessió del càrrec de Secretari a l'esmentat senyor en les sessions procedents. La primera autoritat li adreçà la benvinguda, dient-li que esperava no havia de defraudar-els-hi la confiança que havien dipositat amb ell, contestant-li el nou Secretari que des d'aquest moment es consideraba un calongí més i servidor de tots, prometent que ho faria sempre sense mires de cap classe i que hi posaria tota la seva voluntat per portar a terme el seu comés.

Sessió de data 6 de setembre

Aprovació de l'acta anterior i restar assabentats de la correspondència oficial. S'acordà: Requerir els carnicers En Joan Carles i Miquel Gafes perquè paguin els atrassos amb quantitat no inferior a cinc pessetes setmanals amb l'advertiment que de deixar-ho de fer s'els privarà de la matança. Interessar del Sr. Ferrer intensifiqui la vigilància, per evitar el frau en els impostos sobre'ls arbitris. Nomenar una Comissió composta dels senyors Alcalde com a President, i Consellers Martí Caner, Joan Barti i Joan Barceló a fi de que dictaminis sobre la Llei de Sanitat en la part referent a titulars per resoldre després en conseqüència. Demanar a la Energia Elèctrica de Catalunya S. A. la col·locació de set llums públics més 5

a Calonge i 2 a Sant Antoni, com així també un empleat permanent ací per la major rapidesa en els serveis. Establir un concert amb el propietari del restaurant «Sant Jordi» d'import de cent pessetes anuals per el pagament dels arbitris municipals. Adquirir sempre que sigui possible sense merma dels interessos municipals les dues cases i terreny adjunt a les mateixes propietat segons es creu d'En Josep Rupidera a fi d'urbanitzar les vies públiques de Pi i Margall i plaça de la Concòrdia i inclús en mires de l'ampliació del solar destinat a escoles públiques. Oferir al propietari de dits immobles, per tots ells, la quantitat de quatre mil pessetes, inclosos tots els gastos d'escriptura, drets a l'Hisenda i demés. Comunicar-ho al senyor Rupidera, i cas d'acceptació habilitar el crèdit necessari del superàvit de l'exercici anterior, i que per donar compliment a ço que disposa el títol deu de la Llei Municipal de Catalunya inserir dits acords íntegres en el Butlletí Oficial de la Generalitat, fixar-los en el tauló d'edictes i fer els bans corresponents, perquè passats vuit dies l'Ajuntament procedir en conseqüència. =Ratificar-se en el contingut de la instància tramesa a la Direcció General de 1.ª ensenyança amb data 19 de gener últim, com així també en l'expedient que s'acompanyà a la mateixa, de conformitat al Decret de 15 de juny darrer en el seu art. 16, i per lo tant insistí demanant la subvenció de dotze mil pessetes per grau considerant com a tal les sales de treballs fent un total de 96.000, pessetes. Acollir-se per dites obres als art. 26, 27, 28, 29 i adicional en quant fan referència a cobrir les despeses per mitjà de recàrrecs transitoris sobre certes contribucions, fent constar una vegada més l'urgència de les obres, autoritzant a l'Alcaldia perquè adreci la sol·licitud i demés documents que calgui, per portar a cap dits acords. =Posar marc i vidre al retrat del President de la República. =Aprovar els ingressos varis com així també diversos pagaments. =Donar ordres riguroses perquè no circulin bicicle-

tes sense n.º i llum multant-los amb 5 pessetes i els drets d'inscripció els que no vagin reglamentats. Autoritzar a la vídua de Pagés, a Josep Mercader i Melcior Tolaquera per treure les acàcies i barnissos d'enfront de les seves cases.—Encarregar al paleta En Joan Ferran perquè fassi pressupost i pla de la passera de Romanya, a fi d'adjudicar-ho després en subhasta.—Donar-se per enterats de la vinguda de la majoria de l'Ajuntament de Palafrugell i dels parlaments tinguts sobre l'hospital comarcal.—Recordar l'obligació de netejar els recs Medral i Morells pels propietaris interessats. = Nomenar la Comissió de Governació per resoldre els afers propis de la mateixa, quedant designats per formar-la els Senyors Alcalde, Emili Bas i Baldiri Rotllant.—Encarregar al paleta En Joan Ferran fassi el pla d'on s'ha d'aixecar la paret de càn Xifró.—Autoritzar a Josep Vert Dalmau per obrir un portal gran en el carrer del Charco. = Imposar una multa de cinc pessetes a Na Maria Escapa per haver fet obres sense obtenir permís. = Aprovar diverses factures a fi d'ésser pagades.

Sessió de data 13 de setembre (extraordinària).

Canviar els llibres de contabilitat municipal pels reglamentaris, amb efectes retroactius des de primer d'any a fi d'amotllar-se a la Llei i evitar-se tota mena de responsabilitats.—Autoritzar a la Presidència per signar una contracta a càrrec de l'Ajuntament de l'arrendament de la casa ocupada pels senyors Mestres vinguts ara.

A la Vila de Calonge

Calonge n'és la vila
més tranquil·la:

sureres a l'entorn i enfront del mar,
tota francassa i bona es fa estimar;
un foc d'amor té encès en cada llar.

RAMON MASIFERN

Cantor de la Sardana i de l'Empordà. Fill de La Bisbal.

A Calonge Resson

Si yo no fuese andaluz
quisiera ser catalán
para haber visto la luz
en tierras del Ampurdán.

En este pueblo costero
de alma franca, fuerte y ruda
do está la verdad desnuda
y el engaño es forastero;
donde son puros los vinos,
y la nobleza se marca
en estos hombres cetrinos
que han la altivez de los pinos
que circundan la comarca

Donde te aprietan la mano
y sabes que aquella acción
te quiere decir: «hermano»
«—la mano y el corazón—»

Donde encuentra realidad
la mujer de pueblo y fina,
de inocencia campesina
y empaque de la ciudad.

Mujer de mejillas rojas
que ríes y te sonrojas,
y tu carmín natural
ya lo querría en sus hojas
el más hermoso rosal

Mujer fuerte, belia y sana,
sin afeites ni amasijos
que ha de ser madre mañana
de los valientes hijos
de la tierra catalana.

Por ti me postro de hinojos
y quiero, como divisa,
una mirada en tus ojos
y en tu boca una sonrisa.

Miradas, como alfileres
y risa que en mi se clava:
—Alma de esta costa brava
son, Calonge, tus mujeres—

Hombres buenos de Calonge,
mujeres bellas de aquí;
dejad que mi alma se esponje
y al suspirar diga así:
—Torre valentina—Viejo
castillo noble—«—Cân Mont—»
me voy, pero aquí, os dejo
un trozo del corazón.
—Ah, si no fuera andaluz—
quisiera ser catalán—
—Para haber visto la luz
en tierras del Ampurdán.—

ANTONIO GRACIANI

Estupendament lluída fou la vetllada que el dia 22 del mes passat, ens oferí la comissió organitzadora amb la mai prou lloada cobla «La Selvatana» en el pati del Casino lloc privilegiat, que degut a les seves condicions pot superar a molts altres d'aquestes rodalies.

Ens obsequià la tal cobla, amb un tant escollit repertori de sardanes, que bé mereixien els unànims aplaudiments de que foren objecte. Així mateix amb la part ballable, treball solsament propi de la seva categoria.

Igualment ens fou agradosa la vetllada que ens donà el dia 7 del corrent «La Principal de Sabadell» cobla-orquestrina d'inmillorable conjunt, la qual ens delectà en gran manera amb un escollit repertori de sardanes i ballables.

El simpàtic i atraient Sant Antoni de Calonge, celebrà la seva festa major durant els dies 1, 2 i 3 del mes en curs. Si bé el primer dia contrariat per l'estat del temps, amb animació insospitada els dies restants.

Les airoses sardanes a la plaça, els balls als envelats, les varietés, concerts, etc. totes aquestes dolces harmonies ens resten encara de tant gaia festa.

El diumenge prop passat es portà a cap una simpàtica festa al Casino Obrer «La Fraternitat».

Fou llegida aquesta entusiasta poesia per el seu propi autor des de la presidència del saló d'espectacles del Casino «La Fraternitat» un dia de festa major essent molt aplaudida.

En ella demostrà el Sr Graciani el gran afecte que sent per Calonge, igual al que han donat a conèixer en les seves composicions literaries En Ramon Masifern, N'Enric Albert, i En Ll. Barceló i Bou, i feren constar en vida sempre que tingueren ocasió els malaguanyats escriptors En Francesc Oliu, En Josep Dalmau i Carles, En Francesc Marull, N'Oliveri Clara Boada i altres intel·lectuals.

N. de la R.

Molts anys feia que no es celebrava el comiat de la temporada d'estiu, i aquest any degut al bon zel desplegat per l'actual president en Joan Serras i demés companys de Junta i amb l'ajut de les forces d'empenta de la Societat, feren una festa lluidíssima. L'ordre del programa fou aixís:

A les 3 tarda. L'orquestra la Principal de Calonge ens feu fruir d'un bonic concert, i a les 5, ens delectà amb un escollit programa de sardanes. A les 10 vespre, començà la vetllada amb una sardana de concert, seguidament l'Agrupació Coral «Fraternitat» ens cantà Les Flors de Maig de'n Clavé i La Violeta d'en Soler, estant molt acertats. A continuació la Secció d'aficionats del mateix casino ens feu passar, com de costum, un bon rato posant en escena la comèdia en dos actes d'Agustí Collado que duu per títol La Joventut passa.

Per fi de festa la mateixa Principal, després de dues sardanes, ens oferà un escollit repertori de ballables que feu les delícies del jovent, aprofitant-ho aquest fins a darrera hora.

En resum: una festa digna de tenir en compte en temporades venideres.

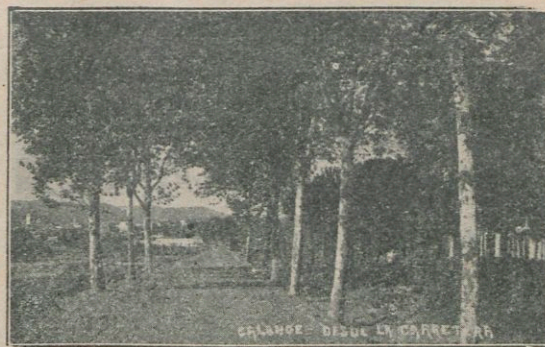
L'agensament de la terraca, estupendament bé. Al director del mateix n'Enric Cinjordiz i demés voluntaris que l'ajudaren, la nostra més coral enhorabona.

Es troben ja entre nosaltres, havent pres possessió de llurs càrrecs els consorts En Joan Ibars i Isabel Suñer els quals ocuparan respectivament les places en propietat de l'escola vacant de nois i la de noies.

Confiam en que dits senyors fent-se càrrec de la transcendència de llurs tasques, sabran transformar ses activitats en feina profitosa sobre les nostres tan necessitades joventuts escolars.

Amb el trasllat de l'altre mestre en Miquel Aregay a Llinàs del Vallés va a quedar vacant la seva plaça, però per ara no se sap encara el qui vindrà a ocupar-la.

El diumenge dia 9 d'aquest sortiren en autobús una colla de calongins d'excursió vers la pintoresca

montanya del Monseny retornant fonament impresionats de tan panoràmica bellesa.

El nostre volgut amic en Quimet Oliver, representant en aquesta de la companyia Ribot, Font i Artigas S. A. tingué la desgràcia de prendre mal amb l'auto que guiava, causant-se erosions de força consideració en una cama. Aquest fet ocorregué a l'encreuament amb la carretera de Palamós a St. Feliu.

Celebrarem que un prompte restabliment el deixi ocupar novament de les seves activitats habituals.

Tant sols els habitants de la Zona tòrrida estarien en condicions de rebre a l'estiu els raigs de sol que cauen de ple sobre el carrer Bitller (Pep Ventura?) però els que en ell viuen i els que per allí tenen que pesar per obligació, com no estan acostumats a tan altes temperatures, corren el perill d'agafar una insolació.

Perquè això no succeeixi cal plantar una filera d'arbres en el llarg espai de terreny que hi ha en un costat del carrer enfront de les cases del davant començant la plantació quasi tocant a la placeta de l'Empordà i perllongant-la fins passada l'acàcia que es troba més enllà de la cantonada de l'esmentat carrer Bitller. Creiem que amb una bona avinensa entre l'Ajuntament sempre desitjós de millores i els veïns i passants més interessats en que tingui lloc la reforma, podria arribar-se a una realitat que ensems que lliurar a molts dels molestos ardors del sol embelliria aquell indret de la població. Desitgem i esperem que tingui lloc aquest acord.

La portada d'aigües

Cant d'avarícia

De les aigües la portada
no m'agrada, no m'agrada;
no m'hi avinc, i no m'hi avinc;
que s'hi avingui qui no en tingui;
qui no en tingui que s'hi avingui,
Jo, ja'n tinc.

Cant d'humanitat

D'inhumà l'afrentós mot
és brutícia, és fang, és llot;
a ser-ho ningú té dret;
alceu el cor i la pensa,
ben alt, ben alt, sens temensa,
donant beure al qui té set.

Excelsior (Demà)

Ja devalla riallera;
ja la tens dona feïnera;
ja sorolla arreu, arreu;
el progrés, nostra divisa,
poc a poc es realitza,
higienistes, ¡triomfeu!

UN CALONGÍ

Calonge - Crides

I

Feu emblanquinar si us plau;
arbres, molts arbres, planteu;
de l'ornat públic cuideu;
als humils mai oblideu;
viviú amb la higiene en pau;
per obrir-nos un nou pas,
de nostra vila a Montràs
volgueu una carretera
i enarboleu la bandera
de la Cultura amb ferm braç.

II

Feu emblanquinar si us plau;
arbres, més arbres, planteu;
que el taronger regui arreu,
planta que aquí tant escau;
certs casals enderrocau
que estorben els ulls i el pas;
de nostra vila a Montràs
volgueu una carretera
i aixequen nostra bandera
dalt de la Creu (1) ferm el braç

UN CALONGÍ

(1) La Creu d'El Castellà o Turó de bona vista.

**Tres gotas de
KAOL**
fan brillar tots els metalls
com un mirall
Fixeu-vos en la marca i rebutgeu les imitacions
CHEM-WERKE LUBSZYNSKI & C. AG BERLIN LICHTENBERG

**Aquest ull veu que
Servus**
neteja el calçat més bé que
qualsevol altre composició
Fixeu-vos bé en la marca i rebutgeu les imitacions
CHEM-WERKE LUBSZYNSKI & C. AG BERLIN LICHTENBERG

Banco Urquijo Catalán

Capital: 25.000.000 de Ptas.

Domicilio social: Pelayo, 42 - Barcelona

Apartado de Correos 845

Teléfonos A 1111-A 2092-A 256 - A 257

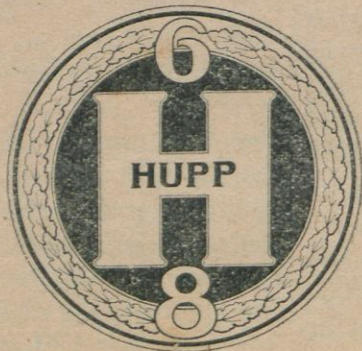
Dirección Telegráfica y Telefónica:
"CATURQUIJO"

Almacenes en la Barceloneta
Barcelona

Agencias y Delegaciones: Bañolas, Ca-
lells, La Bisbal, Gerona, Mataró, Pala-
mós, Reus, Sitjes y Vilanova y Geltrú

Corresponsal del Banco de España en
Mataró y Vilanova y Geltrú

Operaciones bancarias de todas clases
Compra y venta de valores. Descuentos
de cupones. Custodia de Valores en De-
pósito. Cuentas corrientes. Cartas crédito

AUTOMÓBILS DE LES MILLORS
MARQUES D'EUROPA I AMÈRICA

REPRESENTANT
FRANCESC ABADAL
BARCELONA

BRONQUITIS

PULMONS

LARINGE

Els tindreu sempre forts i sans
prenent

Pastilles Juanola

De plantes balsàmiques

No contenen narcòtic

Son inofensives

De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes les farmàcies